

Arrest

nr. 100 074 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, tot de bakongo-etnie te behoren en uit Luanda afkomstig te zijn. U beweert op 2 maart 1996 te zijn geboren. Uw ouders kwamen om het leven in een ongeval. U verhuisde met uw oudere broers, C. en M., op uw vijf jaar naar Buco Zau (provincie Cabinda), alwaar u opgroeide. Uw broer, M., overleed in 2010 aan een ziekte. Uw broer, C., was, net zoals uw vader, lid van het FLEC (Forças Armadas para Independencia de Cabinda (sic)). Hij nam met vrienden deel aan manifestaties in Cabinda en in Luanda voor de onafhankelijkheid van Cabinda. Begin juni 2011 reisde C. naar Luanda om een manifestatie bij te wonen op het plein Primeiro

de Maio. Hij keerde terug naar huis. Vermoedelijk op 8 juni 2011 kwam u thuis van de dansrepetitie en C. zei u dat jullie meteen moesten vertrekken. Hij zei dat een vriend van hem, S., was meegenomen door de autoriteiten en dat hij wellicht ook zou gezocht worden. S. had ook deelgenomen aan de manifestaties. U zei dat u eerst wat wou rusten. Uw broer zei dat het goed was en hij u later zou wakker maken. U hoorde wat later veel lawaai en u ging naar buiten. U stelde vast dat uw broer door de politie werd geslagen. U vroeg hen waarom ze dit deden. De agenten antwoordden dat uw broer een rebel was en oorlog zocht. U werd verkracht door de agenten. U en uw broer werden meegenomen naar het woud. Uw broer werd vastgebonden en er werden hem vragen gesteld. Uw broer werd doodgeschoten. Eén van de agenten zei dat u nog geld kon opbrengen en u werd meegenomen naar de luchthaven. Bij aankomst in Luanda werd u opgesloten in een kamer in een huis op een voor u onbekende plaats. U werd seksueel misbruikt door mannen met wie u werd gedwongen te slapen. Op een dag kwam er een man, F. D., die u vragen stelde. U vertelde uw verhaal aan hem, hij kreeg medelijden. Na enkele dagen, het was al oktober 2011, kwam hij terug en nam hij u mee naar het huis van zijn vriendin, Z., in Cazenga. U verbleef er een tweetal weken. F. zou u naar een plaats brengen waar u uw leven opnieuw kon opbouwen. Op 22 of 23 oktober reisde u vanuit Luanda, onder begeleiding van F. D., per vliegtuig naar België, alwaar u op 23 oktober 2011 aankwam. U vroeg er op 24 oktober 2011 asiel aan. In België werd vastgesteld dat u HIV-positief bent.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 29 november 2011 van dr. E. V. W.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht, nadat uw broer, C., in juni 2011 door de autoriteiten werd omgebracht omdat hij lid is van het FLEC en aan een manifestatie had deelgenomen. U werd vanuit Buco Zau naar Luanda gebracht, opgesloten en seksueel misbruikt. Bovendien vreest u het gebrek aan medicijnen en behandeling in Angola voor uw ziekte en u vreest geconfronteerd te worden met vooroordelen.

Vooreerst verklaarde u geboren te zijn op 2 maart 1996 (gehoorverslag, p.3). Hieruit kan worden afgeleid dat u bijna 17 jaar oud bent. De dienst Voogdij bepaalde echter bij beslissing op 18 november 2011 dat op basis van het medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 10 november 2011 een leeftijd heeft van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. U gaf aan steeds geweten te hebben op 2 maart 1996 te zijn geboren; u heeft aanvankelijk [bij uw asielaanvraag] als geboortjaar 1997 opgegeven omdat u naar hier bent gereisd als de dochter van F. D., geboren in 1997, maar u heeft geen verklaring voor de vaststelling dat u ouder zou zijn, gezien u steeds heeft geweten op 2 maart 1996 te zijn geboren (gehoorverslag, p. 3). Gelet op het leeftijdsverschil tussen uw verklaringen en de testen die door de dienst Voogdij werden uitgevoerd, blijft de leeftijdsbepaling van 10 november 2011 behouden en wordt u bijgevolg als meerderjarig beschouwd.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

In de eerste plaats kan u niet overtuigen met betrekking tot uw verblijf in Buco Zau (provincie Cabinda) vanaf uw vijf jaar tot juni 2011. U stelde niet zo vaak weg te zijn geweest en steeds in het "dorp" Buco Zau te hebben verbleven. Het is opmerkelijk dat u het steeds heeft over het "dorp" Buco Zau (gehoorverslag, pp. 3, 6 en 10) en er "niet veel is, buiten de kerk" (gehoorverslag, p. 5), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Buco Zau een stad is met 40 000 inwoners, zodat er bezwaarlijk van een "dorp waar niet veel is" kan worden gesproken. Het is verder niet aannemelijk dat u niet zou weten welke dorpen in de onmiddellijke omgeving van Buco Zau zouden liggen (gehoorverslag, p. 3). U vernoemde Kabul en Kawama, maar deze zijn niet terug te vinden als namen van dorpen in de onmiddellijke omgeving van Buco Zau (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). U vernoemde Belize, Buco Zau, Cacongo en Tchiowa (of Cabinda) als steden in Cabinda, maar enige

andere namen van dorpen kon u niet verstrekken (gehoorverslag, p. 9). De naam van de administrador municipal van Buco Zau (de burgemeester) was u volkomen onbekend (gehoorverslag, p. 4). U stelde in dit verband over geen televisie te beschikken en u zich daar bovendien niet voor interesseerde, maar dit kan niet verklaren dat u de naam van de burgemeester van de stad waar u in opgroeide en woonde niet zou kennen. Ook de naam van de gouverneur van Cabinda bleek u zich niet meer te herinneren (gehoorverslag, p. 6). U meende verder verkeerdelijk dat er in Buco Zau geen voetbalstadion zou zijn (gehoorverslag, p. 6). Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u nooit zou gezien/vernomen hebben dat er een voetbalstadion is in Buco Zau. Zelfs wanneer u de naam van het stadion wordt voorgelegd, Mbucu Mabela, bleek u dit niet in verband te kunnen brengen met een plaats Buco Zau (gehoorverslag, p. 10). De andere naam voor de stad Cacongo is u volledig onbekend (gehoorverslag, p. 9). U haalde aan dat u zich niet interesseerde voor de rest van Cabinda (gehoorverslag, p. 9), maar dit kan niet verklaren dat u de andere -eveneens bekende- naam van Cacongo niet zou kennen. U kon geen enkele naam geven van een rivier die Buco Zau doorkruist, alhoewel u zelfs beweerde dat het om twee rivieren zou gaan (gehoorverslag, p. 9). U kende verder geen enkele naam van een wijk in Buco Zau (gehoorverslag, pp. 3 en 10). U kon enkel zeggen dat uw eigen wijk "Buco Zau" heette (gehoorverslag, p. 3). Wanneer u de namen Bata Manga en Chimbayanga werden voorgelegd, kon u deze niet identificeren als wijken in Buco Zau. Het is verder niet aannemelijk dat u niet kon zeggen welke fabrieken er in (de onmiddellijke omgeving van) Buco Zau zijn gesitueerd. U beweerde dat er een grote fabriek is van de groep Feros buiten Buco Zau, maar wat die dan wel produceren is u geheel onbekend (gehoorverslag, p. 10).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verblijf vanaf uw vijf jaar tot juni 2011 in Buco Zau. Gezien u de door u aangehaalde problemen met de Angolese autoriteiten in Buco Zau situeert, kan hier evenmin enig geloof aan worden gehecht.

U bleek overigens erg vaag te zijn met betrekking tot de activiteiten van uw broer, C., voor het FLEC. Zo meende u dat uw broer "al lang" lid was van het FLEC (waarvan u niet met zekerheid de betekenis kon geven, gehoorverslag, p. 7), maar kon u niet zeggen sedert wanneer precies hij lid was (gehoorverslag, p. 8). Ook zijn functie binnen het FLEC was u onbekend (gehoorverslag, p. 8). U zei dat uw broer er niet over sprak (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe u dan wist dat hij lid is van het FLEC, stelde u dit in papieren van hem te hebben gezien en ook zijn vrienden vaak langskwamen om slecht te spreken over de president en de MPLA (gehoorverslag, p. 8). U kon echter niet zeggen over welke papieren het dan wel ging (gehoorverslag, p. 9). U zei dat vrienden van hem langskwamen om vergaderingen thuis bij te wonen, maar buiten V., S., K. en S., kon u geen namen verstrekken, alhoewel u bevestigde dat er nog vrienden waren. De volledige namen van deze vrienden zijn u onbekend (gehoorverslag, p. 9). U haalde verder aan dat uw broer "veel" manifestaties bijwoonde in Cabinda en in Luanda, maar waar in Cabinda uw broer dan "veel" manifestaties bijwoonde, kon u niet zeggen (gehoorverslag, p. 8). U kon zelfs niet preciseren of hij ooit een manifestatie in Tchiowa had bijgewoond (gehoorverslag, p. 8). U stelde dat uw broer, C., begin juni 2011 een manifestatie op het plein Primeiro de Maio in Luanda had bijgewoond voor de onafhankelijkheid van Cabinda. U preciseerde dat de manifestatie niet eens van start was gegaan, gezien ze uit elkaar geslagen werd. In de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt kan echter geen enkele aanwijzing van een manifestatie voor de onafhankelijkheid van Cabinda in juni 2011 in Luanda worden teruggevonden (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

Gelet op voorgaande vage verklaringen, en samenhangend met bovenstaande vaststellingen omtrent uw verblijf in Buco Zau (Cabinda), kan u bijgevolg niet overtuigen met betrekking tot het lidmaatschap van uw broer, C., van het FLEC.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst voor (1) vooroordelen omwille van uw HIV-positieve status en (2) een gebrek aan medische behandeling voor uw ziekte, dient het volgende te worden opgemerkt.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vooroordelen omwille van uw HIV-positieve status, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het onzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dit verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden

van ernstige schade' te kunnen vaststellen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of er iemand in Angola op de hoogte is van uw ziekte, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag, p. 12). Wanneer u meer toelichting wordt gevraagd over het vooroordeel dat u zou overkomen of voor wie u precies bang bent, haalde u aan dat de artsen hier hartelijk zijn en met je praten, terwijl in Angola de artsen op een afstand blijven uit vrees voor besmetting en stelde u opnieuw dat seropositieve mensen meer vatbaar zijn voor allerlei ziekten (gehoorverslag, p. 13). U vervolgde dat u hier vrienden heeft en voorlichting krijgt in verband met werken, huwen en kinderen krijgen, terwijl er in Angola geen ondersteuning is en je van je werk wordt gestuurd. U stelde verder in het algemeen te willen trouwen en kinderen krijgen en u niet steeds uw ziekte verborgen kan houden (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of u situaties kent waarbij personen die besmet zijn met HIV/aids werden uitgesloten, zei u "veel" en illustreerde u dit met het voorbeeld van een zekere A. (van wie u de volledige naam niet kent) die zelfmoord pleegde nadat zij vernam dat ze seropositief was (gehoorverslag, p. 14). U zei verder in het algemeen dat er niemand in de kerk naast personen met HIV/aids gaat zitten en er soms stenen naar worden gegooid, waardoor veel personen met HIV/aids zich opsluiten in hun woning tot ze sterven (gehoorverslag, p. 14). U benadrukte nogmaals dat er geen info of sensibilisering voorhanden is in Angola (gehoorverslag, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat de eventuele discriminerende houding van onder meer de artsen eerder is ingegeven door een vrees om zelf besmet te geraken (eventueel door een gebrek aan een goede voorlichting). U haalde zelf meermaals het gebrek aan informatie en voorlichting aan (gehoorverslag, pp. 13) waardoor er een vrees bestaat voor besmetting. Deze situatie is echter niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met HIV/aids, louter omwille van haar of zijn medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Uit het door u neergelegde medische getuigschrift, dd. 29 november 2011 van dr. E. Van W., blijkt dat u inderdaad HIV-positief bent, maar uit uw verklaringen blijkt niet, noch toont u aan dat u bewust adequate verzorging zou worden ontzegd omwille van uw ziekte. U haalde enkel aan dat de artsen in Angola slecht betaald worden en de medicijnen duur zijn (gehoorverslag, pp. 12, 13 en 14), maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat weliswaar de medicijnen erg duur zijn, maar blijkt niet dat aan personen met HIV/aids bewust de toegang tot medische behandeling wordt ontzegd. Integendeel, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Angolese autoriteiten blijf geven van betrokkenheid bij de strijd tegen HIV/aids en er in 2004 een uitgebreide HIV/aids-wet door het parlement is aangenomen, waarin de verantwoordelijkheid van de autoriteiten voor de maatregelen ter bescherming, controle en behandeling zijn vastgelegd. Het onderwerp zou meer bespreekbaar zijn en met HIV/aids besmette personen zouden minder gestigmatiseerd worden. U antwoordde ontwijkend op de vraag van het Commissariaat-generaal naar de houding van de Angolese autoriteiten ten aanzien van personen met HIV/aids (gehoorverslag, p. 13). U meende wel te hebben gehoord dat discriminatie van met HIV/aids besmette personen verboden is bij wet, maar u stelde dat dit in de praktijk niet zo is. U zei dat u zelf nooit contact zocht met iemand die seropositief was voor u naar hier kwam en werd voorgelicht (gehoorverslag, p. 13).

Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Angola (zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties) inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van personen met HIV/aids. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het HIV-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor het gebrek aan medische behandeling van uw ziekte, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het medisch getuigschrift, dd. 29 november 2011 van dr. E. Van W., vermeldt dat u HIV-positief bent, hetgeen niet ter discussie staat. U bent verder niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, identiteit of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging.

De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2 §1 *juncto* 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mogen worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 § 2, 57/6 2^e lid, 57/7 *bis*, 57/7 *ter* en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren.

De verzoekende partij klaagt ook de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.1. De verzoekende partij vat haar betoog aan met de betwisting van de vaststellingen van de bestreden beslissing inzake de kennis van verzoekster over Buco Zau, waar zij beweert steeds gewoond te hebben. Ze stelt dat Buco Zau naar onze normen bezwaarlijk als een dorp kan worden beschouwd, maar dat er rekening dient gehouden te worden met de perceptie van de Angolezen: er wonen 5 miljoen mensen in het gebied rond Luanda, wat meer dan een kwart is van de totale bevolking; in vergelijking met die enorme stad, waar verzoekster tot haar vijfde levensjaar woonde, is Buco Zau maar een dorp. Verzoekende partij haalt verder aan dat Cabinda, als Angolese enclave, slechts zo'n 300.000 inwoners telt waarvan zo'n 200.000 in de provinciehoofdstad Cabinda-stad, waardoor er het gevoel zou ontstaan bij de Cabindezen dat dit de enige stad is en de andere gemeenten slechts 'dorpen' zijn. De bestreden beslissing zou er onterecht van uitgaan dat verzoekster niet uit Buco Zau komt, omdat verzoekster vindt dat daar weinig te beleven valt en er weinig mensen wonen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij stelt dat er bij de Angolezen een andere perceptie leeft voor het beschouwen van de grootte van dorpen en steden. Deze losse bewering is echter niet van die aard dat zij de vaststellingen van de bestreden beslissing teniet doet. Daarnaast blijkt uit het gehoorverslag ook niet dat verzoekster tijdens het gehoor op een bepaald moment hier een opmerking over zou geformuleerd hebben, hoewel door de 'protection officer' verscheidene vragen werden gesteld over de 'stad Buco Zau' doorheen het héle gehoor.

Bovendien is het feit dat verzoekster het steeds over het 'dorp' Buco Zau heeft en er "niet veel is, buiten de kerk" (gehoorverslag p. 3, 6 en 10), niet de enige vaststelling omtrent de niet-aannemelijkheid van verzoeksters verblijf in Buco Zau vanaf haar vijfde jaar tot 2011.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt dat: *“U stelde niet zo vaak weg te zijn geweest en steeds in het “dorp” Buco Zau te hebben verbleven. Het is opmerkelijk dat u het steeds heeft over het “dorp” Buco Zau (gehoorverslag, pp. 3, 6 en 10) en er “niet veel is, buiten de kerk” (gehoorverslag, p. 5), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Buco Zau een stad is met 40 000 inwoners, zodat er bezwaarlijk van een “dorp waar niet veel is” kan worden gesproken. Het is verder niet aannemelijk dat u niet zou weten welke dorpen in de onmiddellijke omgeving van Buco Zau zouden liggen (gehoorverslag, p. 3). U vernoemde Kabul en Kawama, maar deze zijn niet terug te vinden als namen van dorpen in de onmiddellijke omgeving van Buco Zau (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). U vernoemde Belize, Buco Zau, Cacongo en Tchiowa (of Cabinda) als steden in Cabinda, maar enige andere namen van dorpen kon u niet verstrekken (gehoorverslag, p. 9). De naam van de administrador municipal van Buco Zau (de burgemeester) was u volkomen onbekend (gehoorverslag, p. 4). U stelde in dit verband over geen televisie te beschikken en u zich daar bovendien niet voor interesseerde, maar dit kan niet verklaren dat u de naam van de burgemeester van de stad waar u in opgroeide en woonde niet zou kennen. Ook de naam van de gouverneur van Cabinda bleek u zich niet meer te herinneren (gehoorverslag, p. 6). U meende verder verkeerdelijk dat er in Buco Zau geen voetbalstadion zou zijn (gehoorverslag, p. 6). Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u nooit zou gezien/vernomen hebben dat er een voetbalstadion is in Buco Zau. Zelfs wanneer u de naam van het stadion wordt voorgelegd, Mbucu Mabela, bleek u dit niet in verband te kunnen brengen met een plaats Buco Zau (gehoorverslag, p. 10). De andere naam voor de stad Cacongo is u volledig onbekend (gehoorverslag, p. 9). U haalde aan dat u zich niet interesseerde voor de rest van Cabinda (gehoorverslag, p. 9), maar dit kan niet verklaren dat u de andere -eveneens bekende- naam van Cacongo niet zou kennen. U kon geen enkele naam geven van een rivier die Buco Zau doorkruist, alhoewel u zelfs beweerde dat het om twee rivieren zou gaan (gehoorverslag, p. 9). U kende verder geen enkele naam van een wijk in Buco Zau (gehoorverslag, pp. 3 en 10). U kon enkel zeggen dat uw eigen wijk “Buco Zau” heette (gehoorverslag, p. 3). Wanneer u de namen Bata Manga en Chimbayanga werden voorgelegd, kon u deze niet identificeren als wijken in Buco Zau. Het is verder niet aannemelijk dat u niet kon zeggen welke fabrieken er in (de onmiddellijke omgeving van) Buco Zau zijn gesitueerd. U beweerde dat er een grote fabriek is van de groep Feros buiten Buco Zau, maar wat die dan wel produceren is u geheel onbekend (gehoorverslag, p. 10).”*

De commissaris-generaal baseerde zich op een Cedoca-antwoorddocument (Cedoca, “Antwoorddocument: Angola, algemeen, Cabinda”, 18 december 2012) bij het maken van deze vaststellingen. De verzoekende partij doet geen poging om die vaststellingen te weerleggen, zodat ze gehandhaafd blijven. Het verblijf van verzoekster in Buco Zau sinds haar geboorte is een kernelement van het asielrelaas van verzoekster en het maakt haar asielrelaas niet aannemelijk.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de door de bestreden beslissing voorgehouden geringe kennis van verzoekster inzake de activiteiten van haar broer C. voor het FLEC.

De verzoekende partij stelt dat verzoekster duidelijk aangaf voor welke organisatie haar broer werkzaam was. Zij kon niet diens precieze taakomschrijving voor de geest halen omdat haar broer daar niet over vertelde. Op zich is dit niet onlogisch, daar het waarschijnlijk om gewelddadige acties ging, en verzoeksters broer haar in bescherming wou nemen. Ze beweert dat het FLEC uitsluitend uit mannen bestaat, aangezien vrouwen in de Angolese samenleving niet worden verondersteld deel te nemen aan zulke acties. Er werd dus bewust informatie achtergehouden voor verzoekster. Het argument dat verzoekster niets weet over de bewuste demonstratie in Angola mag volgens de verzoekende partij geen doorslaggevend argument vormen om verzoekster niet te geloven.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat verzoekster wel de namen van vier van haar broers vrienden kon opnoemen die bij het FLEC actief waren, maar dat zij enkel de voornamen kende werd afgedaan als een verwijt voor de aannemelijkheid van haar verhaal. Het zou de gewoonte zijn in Portugees sprekende landen om iedereen constant bij voornaam of bijnaam aan te spreken. Daarmee is het niet erg verwonderlijk dat zij enkel de voornamen kende. Dat deze kleine onvolledigheid maakt dat aan verzoekster niet het voordeel van de twijfel gegeven wordt, is niet ernstig.

De Raad meent dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). Uit het gehoorverslag (p. 8-9) blijkt dat de bestreden beslissing op terechte wijze stelde dat verzoekster erg vaag is over de activiteiten van haar broer C. en het plaatsvinden van manifestaties en de deelname van C. eraan, hoewel deze activiteiten en deelname aan manifestaties aan de basis liggen van de vervolgingsfeiten in hoofde van verzoekster.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij opnieuw een losse bewering opwerpt, zonder deze met documentatie te staven of zonder dat dit blijkt uit verzoeksters verklaringen tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat vrouwen niet deelnemen aan FLEC-activiteiten en dus ook geen weet kunnen hebben van georganiseerde manifestaties. Bovendien lijkt het - volgens de geformuleerde argumentatie van de verzoekende partij – alsof verzoekster onmogelijk weet kon hebben van enige manifestatie van het FLEC, enige *a posteriori* kennis inbegrepen.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing: *“Zo meende u dat uw broer “al lang” lid was van het FLEC (waarvan u niet met zekerheid de betekenis kon geven, gehoorverslag, p. 7), maar kon u niet zeggen sedert wanneer precies hij lid was (gehoorverslag, p. 8). Ook zijn functie binnen het FLEC was u onbekend (gehoorverslag, p. 8). U zei dat uw broer er niet over sprak (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe u dan wist dat hij lid is van het FLEC, stelde u dit in papieren van hem te hebben gezien en ook zijn vrienden vaak langskwamen om slecht te spreken over de president en de MPLA (gehoorverslag, p. 8). U kon echter niet zeggen over welke papieren het dan wel ging (gehoorverslag, p. 9). U zei dat vrienden van hem langskwamen om vergaderingen thuis bij te wonen, maar buiten V., S., K. en S., kon u geen namen verstrekken, alhoewel u bevestigde dat er nog vrienden waren. De volledige namen van deze vrienden zijn u onbekend (gehoorverslag, p. 9). U haalde verder aan dat uw broer “veel” manifestaties bijwoonde in Cabinda en in Luanda, maar waar in Cabinda uw broer dan “veel” manifestaties bijwoonde, kon u niet zeggen (gehoorverslag, p. 8). U kon zelfs niet preciseren of hij ooit een manifestatie in Tchiowa had bijgewoond (gehoorverslag, p. 8). U stelde dat uw broer, C., begin juni 2011 een manifestatie op het plein Primeiro de Maio in Luanda had bijgewoond voor de onafhankelijkheid van Cabinda. U preciseerde dat de manifestatie niet eens van start was gegaan, gezien ze uit elkaar geslagen werd. In de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt kan echter geen enkele aanwijzing van een manifestatie voor de onafhankelijkheid van Cabinda in juni 2011 in Luanda worden teruggevonden (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).”*

Het onderdeel van het motief betreffende de kennis van de familienamen is een overtollig motief.

Met betrekking tot het aangevoerde recht op het voordeel van de twijfel, wijst de Raad erop dat wat het voordeel van de twijfel betreft artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet stelt: *“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De verzoekende partij klaagt ook de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aan.

De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoekster geen vroegere vervolging of geleden schade vastgesteld of aannemelijk werd gemaakt. De verzoekende partij doet ook geen enkele uiteenzetting van de beweerde schending van het aangevoerde artikel. Bij gebrek aan duidelijkheid is dit middel ongegrond.

3.1.2. Daarna uit de verzoekende partij kritiek op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake verzoeksters vrees bij terugkeer naar Angola voor veroordelen omwille van haar seropositieve status, in die zin dat zij vindt dat er wel concrete elementen werden aangehaald die er op wijzen dat verzoekster bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op lijden van ernstige schade zou moeten ondergaan.

Ze stelt dat uit het rapport van de organisatie USAID blijkt dat Angolezen zeer slecht ingelicht zijn over HIV en aids. Zo zou er bijna zestig procent van de bevolking geloven dat HIV nog wordt doorgegeven door muggen en dat je het virus kan oplopen door een maaltijd of een badkamer te delen met HIV-patiënten. Dat het voor zich spreekt dat verzoekster bij terugkeer het moeilijk zal hebben om haar medicijnen vast te krijgen zonder daarbij gestigmatiseerd te worden door haar landgenoten. Dat door

jarenlange isolatie als gevolg van de burgeroorlog de infrastructuur te wensen overlaat en de bevolking slechter ingelicht is over de problematiek dan in de omliggende landen. In die landen ligt het percentage HIV-positieven wel veel hoger dan in Angola, maar dit zou ervoor zorgen dat dat men in Angola op des te minder begrip zal kunnen rekenen en door de rest van de bevolking uitgesloten en gediscrimineerd wordt van het publieke leven.

De wet die in 2004 gestemd werd en een verbod op stigmatisatie en discriminatie van HIV- en aidspatiënten, zou in de praktijk niets afdoen aan de zware discriminatie in de samenleving. Bovendien zou maar dertig procent van de bevolking toegang hebben tot de gezondheidsinstellingen van de overheid. Hierdoor is het niet zo zeker dat verzoekster zonder problemen aan haar noodzakelijke medicatie zal geraken in het land van herkomst.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat verzoekster niet wist dat ze seropositief was toen ze vertrok uit Angola. Dit kwam pas aan het licht in België. Het is dan ook maar logisch dat verzoeksters verklaringen vaag zouden zijn omdat zij zelf nog niet in een Angolees ziekenhuis werd behandeld en daarom niet weet hoe HIV- en aidspatiënten er behandeld worden. Ze had derhalve geen andere informatie over de behandeling in Angola dan degene die zij had van 'horen zeggen'.

De Raad stelt vast dat verzoekster een aantal medische motieven aanvoert die op zich niet relevant zijn voor de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of het subsidiair beschermingsstatuut daar de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dienen uit te gaan van of veroorzaakt te worden door actoren zoals bepaald in artikel 48/5 §1 van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, ..."

De ziekte van verzoekster, de prijs van medicijnen, de infrastructuur van de gezondheidsinstellingen en het feit dat slechts dertig procent van de bevolking toegang heeft tot de gezondheidszorg zijn factoren, die niet uitgaan van of veroorzaakt worden door een van de bovenvermelde actoren, maar door een gebrek aan middelen van de Angolese overheden, en daarom geen elementen vormen voor de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De bestreden beslissing stelt op pertinente wijze vast dat: *"Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor het gebrek aan medische behandeling van uw ziekte, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen."*

De bestreden beslissing stelt ook terecht: *"Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vooroordelen omwille van uw HIV-positieve status, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt."*

Uw verklaringen in dit verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' te kunnen vaststellen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of er iemand in Angola op de hoogte is van uw ziekte, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag, p. 12). Wanneer u meer toelichting wordt gevraagd over het vooroordeel dat u zou overkomen of voor wie u precies bang bent, haalde u aan dat de artsen hier hartelijk zijn en met je praten, terwijl in Angola de artsen op een afstand blijven uit vrees voor besmetting en stelde u opnieuw dat seropositieve mensen meer vatbaar zijn voor allerlei ziekten (gehoorverslag, p. 13). U vervolgde dat u hier vrienden heeft en voorlichting krijgt in verband met werken, huwen en kinderen krijgen, terwijl er in Angola geen ondersteuning is en je van je werk wordt gestuurd. U stelde verder in het algemeen te willen trouwen en kinderen krijgen en u niet steeds uw ziekte verborgen kan houden (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of u situaties kent waarbij personen die besmet zijn met HIV/aids werden uitgesloten, zei u "veel" en illustreerde u dit met het voorbeeld van een zekere A. (van wie u de volledige naam niet kent) die zelfmoord pleegde nadat zij

vernam dat ze seropositief was (gehoorverslag, p. 14). U zei verder in het algemeen dat er niemand in de kerk naast personen met HIV/aids gaat zitten en er soms stenen naar worden gegooid, waardoor veel personen met HIV/aids zich opsluiten in hun woning tot ze sterven (gehoorverslag, p. 14). U benadrukte nogmaals dat er geen info of sensibilisering voorhanden is in Angola (gehoorverslag, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat de eventuele discriminerende houding van onder meer de artsen eerder is ingegeven door een vrees om zelf besmet te geraken (eventueel door een gebrek aan een goede voorlichting). U haalde zelf meermaals het gebrek aan informatie en voorlichting aan (gehoorverslag, pp. 13) waardoor er een vrees bestaat voor besmetting. Deze situatie is echter niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met HIV/aids, louter omwille van haar of zijn medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.”

De Raad is van oordeel dat waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij bij haar vertrek uit Angola nog niet wist dat zij seropositief was, maar dit pas in België te weten kwam en zodoende ook moeilijk concrete antwoorden kan geven op de behandeling van HIV- en aidspatiënten in Angola. De Raad meent dat dit geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde documentatie blijkt dat er nog steeds een aantal mythes bestaan betreffende de besmetting met HIV of aids in Angola. Er is sprake van discriminatie van HIV- en aidspatiënten. Bij tachtig procent van de jeugd zouden er discriminatoire tendensen bestaan ten aanzien van seropositieven (USAID-rapport, januari 2011, stuk 4 verzoekschrift). De verzoekende partij stelt dat ondanks het stemmen van een wet die discriminatie en stigmatisatie verbiedt, er sprake is van discriminatie en uitsluiting van het publieke leven en zware discriminatie.

Bovenvermelde vaststelling van discriminatie in het USAID-rapport en de verklaringen van verzoekster tijdens het gehoor, waarbij zij onder meer stelt dat er in het algemeen niemand in de kerk langs personen met HIV/aids wilt gaan zitten en er soms stenen naar deze personen worden gegooid, net als de vastgestelde discriminatie door werkgevers ten aanzien van HIV- en aidspatiënten (Algemeen ambtsbericht Angola, juni 2008, adm. dossier stuk 2) zijn elementen die wijzen op discriminatie. *In concreto* meent de Raad echter dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de discriminatie waarvan zij het voorwerp zou kunnen in geval van terugkeer dermate ernstig zou zijn dat dit het bewijs is van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de Angolese overheid sinds 1987 inspanningen op verschillende niveaus levert om de strijd tegen stigmatisatie en discriminatie van HIV- en aidspatiënten tegen te gaan, net zoals ze tracht in betere gezondheidszorg voor deze personen te voorzien (Algemeen ambtsbericht Angola, december 2006 en juni 2008, adm. dossier stuk 2-3; USAID-rapport, januari 2011).

Daarnaast blijkt uit de landeninformatie van het administratief dossier dat er geen gevallen van geweld tegen HIV- en aidspatiënten bekend zijn.

3.1.3. Tot slot voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing voorbij ging aan de eigenlijke reden van verzoeksters aanvraag tot asiel. Ze stelt dat er in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over het feit dat zij meegenomen is door de politie en in Luanda verkocht werd om als gedwongen prostituee aan de slag te gaan. De verzoekende partij meent dat dit een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt. Daarnaast meent zij dat de medische getuigschriften duidelijk verwijzingen bevatten naar seksueel misbruik als oorzaak voor verzoeksters medische problemen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt heeft en onder meer het feit dat zij meegenomen is door de politie en in Luanda verkocht werd om als gedwongen prostituee aan de slag te gaan.

Het neergelegde medisch getuigschrift (stuk 6 bij het verzoekschrift) vermeldt inderdaad ‘seksueel misbruik’ onder de hoofding ‘Medische voorgeschiedenis’. Uit het getuigschrift blijkt niet dat de arts dit zelf zou afgeleid hebben uit zijn medische vaststellingen, maar eerder dat dit gebaseerd is op de verklaringen van verzoekster.

Wat de medische attesten betreft meent de Raad daarenboven dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn

bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Toch moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

3.1.4. De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 27 november 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Portugees machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partij klaagt ook nog de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Bovendien zet de verzoekende partij nergens uiteen op welke wijze de voorgehouden schending gebeurt.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

3.1.4. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS